

Τοῦ Νᾶς, πᾶσα οἰκογένεια φυτῶν
Σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις εἰςελήλυθην.
Κ' ἔτεραν ἀσφυλὴ τε καὶ ἀκίνδυνον
Ταμόντες εἰς τὴν Κωνωπίχνην ἤδη θομεν,
Φιλοξενίας δὲ παρὰ τοῖς Κώνωψι,
Τοῖς παλαιοῖς συμμάχοις τούτοις τῶν μυῶν
Τυχόντες, τὴν πρισθεῖλαν εὐτυχῶς
Μετὰ δῆμερον διειηγάγομεν
Διαμονῆν· διότ' οἱ Κώνωπες πολλὰ
Σκεψάμενοι ἐν τέλει ἔκριναν κακὸν
Ἄβοηθήσους πάντη νῦν ἀτῆσσας
Τοὺς μῆς, συμμάχους παλαιοὺς αὐτῶν.
Τῆς σῦν νυκτὸς τῆς ἐπιούσης ἡλας ἔξ
Κωνώπων σαλπιγκτήρων μεθ' ἥμῶν αὐτῶν
Παραλαβόντες; οὐκαδ' ἐπιειτέρψθμεν.
Οὐ οὐδευσικούς δὲ πάτης ταξέως
Καὶ πάσης ἡλικίας μῆς καταλαβόν,
Ἄμ' εἰς τὴν πόλιν τότε εἰςελάσαντος
Τοῦ ἐπικυρικοῦ, ἣν ἀπειργράπτος.
Πανιοῦ Λωροτάτη ἦν ἡ κύνητις.
Οἱ μὲν τὰς τρύπας τῶν φρουρίων ἔφραζον
Οἱ δὲ τὰ πεπτωκότα ἀνετείναζον,
Καὶ πέραν κτύπος συνεχῇ; ἡκούετο
Τῆς ἀκεμάτου σφύρας τῶν σιδηρουργῶν,
Ἡμέρας τε καὶ νύκτωρ τὰ παγγάλκεα
Μυῶν ἡσώων ἐλαυνούσης τεύχεα.
— Μηδέ τις ἔνιαθή ποτε ἐπὶ τούτῳ μου
Τῷ λόγῳ ὅτι ἐν μυσὶ καὶ ἡραιστοι
Εἰσιν. Ἡ μὴ νομίζει τις πῶς τὰ πολὺ^λά
Παντούσιον εἶδος φῶτα τοῦ αἰῶνός μας
Τὸν ἄνθρωπον καὶ μόνον κατεφώτισαν.
Μυῶν τὸ ἔθνος δὲ τὸ πειριώτιον
Διατελεῖ εἰς σκότος παχύλον ἀεὶ^λ
Πλανώμενον; — 'Α, ἄ! πλανῶθε τέλεον
Τῆς γνώμης ταύτης ὅσος πρεσβευταὶ ἔτει
Οὐ ἔνιατος καὶ δέκατος αὐτὸς αἰών
Καὶ μεταξὺ αὐτῶν τῶν ποντικῶν λαμπρὸν
Ἀνῆψε λύχνον φειδοσφικοφιλο
Λογικοθεολογιστρονυμικόν,
Απὸ περάτων ποντικῶν τῆς ἔω εἰς
Τὰ πέρατα ἑσπέρας ἐπιλάμψαντα
Καὶ πνεῦμα ποντικὸν πᾶν καταυγάσαντα.
Ἡ μὴ θαρρεῖ τις ὅτι μῆς εἰς τὴν αὐτῆν
Κατάστασιν καὶ νῦν διατελοῦν εἰς ἣν
Εὑρίσκοντο τὸ πάλαι ἐπὶ τοῦ σοφοῦ
Ιεροκλέους, διε τοις σχολαστικοῖς,
Τερμάχιον δακόντες μέγα κρέατος
Καὶ ἀντικρὺ τῆς τῶν μυῶν καθήμενοι
Ὀπῆς νὰ τοὺς συλλάβουν οἵτις ἥλπιζον;
Ἐάν δι μακαρίτης ἔη σήμερον
Ιεροκλῆς, διόσσον θὰ ἔθαύμαζε
Τὴν θαυμασίαν πρόδον τῶν φίλων του
Μυῶν ἰδών! ὁ πόσων πλήθει σήμερον
Σοφῶν μυῶν τὸ ἔθνος τὸ ποντίκειον!
Διότι — παραλείπω προτερήματα
Πολλὴ ἀλλὰ τῶν μυῶν καὶ ἀξιέπαινα —
Ἄλλα τὴν βιβλιομανίαν φέρ' εἰπεῖν αὐτῶν
Ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἰς δὲν παρετήρησε;

Ἐπὶ ζωῆς του τίς δὲν εἶδε ποντικὸν,
Φοιτῶντα τῆς νυκτὸς εἰς τὰ β.βλία του
Καὶ μελετῶντα μετ' ἐπιστασίας καὶ
Σπουδῆς; τῶν συγγραμμάτων τάξιστοι;
Τοῦ λόγου τούτου μάρτις ἀξιόχρεως;
Ὑπάρχεις οὐ, Βουρδόνος Ἀριθμητική,
Ἔτι δὲν τὸ περὶ ῥίζῶν τῶν τετραγωνικῶν
Κεφάλαιον ἴγρους βρῶμ' ἀσπάσιον
Σοφοῦ τινος καὶ μαθηματικοῦ μυδε,
Καὶ ταῦτ' ἐν μό.ρ καὶ μιᾶς νυκτὶ, ἐν ὁ
Δι ὅλων θράυων τὸ κρανίον μου μηνῶν,
Καὶ σκάπτων μὲ τὴν δίκελλαν τῶν λογισμῶν
Τοῦ πνεύματός μου τὸ χωράφιον ἔγω
Πολλὰ μοχθήσας μόλις ποτε ἵσχυσα
Ρίζαρια νὰ ἀνασκάψῃ δλίγιστα.
Καὶ σις τῶν ποιηῶν εἰς κλασικώτατοι
Καὶ τῶν πεζῶν, ὃ σὺ Κρουεία ἔκδοσις
Ομήρου, καὶ σὺ Θουκυδίδου Πόλεων,
Ηκρωτηριασμέναις ως ἀγάλματα
Φιλομαθείας καὶ μελέτης τῶν μυῶν
Περίτραιά μοι πρόκεισθε μαρτύρια.
Τοιαῦτα ἦσαν τότε τὰ τῶν ποντικῶν,
Σοφωταὶ ἀτεχνῶς καὶ βιομήχανα.
Μὴ οὖν θαυμάσῃ τίς με λέγοντα.
Πῶς πανταχόθεν ἤκουες ἀκάματον
Τὴν σφύραν τοῦ Ἡφαίστου καταπίπτουσαν
Ἐπ' ἄκμονα καὶ τεύχεα ἐλαύνουσαν
Παγγάλκεα πρὸς δπλισμὸν τῶν ποντικῶν
Ἡβών. Ἐγχη μὲν σῦν ἥλιανον
Οἱ μῆς τότε βελόνας, πλὴν ἀλλὰ οὐχὶ^λ
Βελόνας ὑπερλέπτους, οἵτε αἱ τοῦ νῦν
Αἴλωνος κύριαι — ἡ, καὶ τὸ κάλλιον
Κυρίατι — ἐπειδὴ δὲν εἶμ' ἀνόπτος
Τοσούτον, ώτ' ἀφρόνως χαριζόμενος
Τῷ τῶν κανόνων σου εὐρῶτι. Λάσκαρι,
Τῶν κυριῶν (— ναὶ, κυριῶν, καὶ μὴ θυμοῦ
Τῶν κυριῶν τὴν εὐερθέτιστον χολήνα.
Νὲ ἐρεθίσω καὶ νὰ κατασχίσωσιν
Μὲ τὸ ϕκλιδά τῶν τοὺς λάμβους μου,
Οὐδὲ διὰ συνθέτω μέτρα ἔμετρα
Καπνοῦ τε καὶ ἐλαίου ἐδαπάνησα,
Καὶ τὴν καρδίαν μου κατατρυπήσωσι
Μὲ τὰ βελόνιά των τὰ ἐρωτικά.
— Αντὶ ἐγχῶν βελόνας λειπόν ἥλιανον
Οἱ μῆς οὐχὶ ὅμως οἵτε αἱ τοῦ νῦν
Αἴλωνος κύριαι (ἄ' ἐλθ' ὁ πίσιον μου
Γραμματικὴ ὅ Σατανᾶ! . . . . . κυρίαι μας
Κρατοῦν, βελόνας ἐρωτάς μεστάς,
Ἄλλο μαχράς βελόνας δὲν ῥάπτουσι
Τοὺς σάκκους τοὺς χονδρούς, εἰς τῶν μυῶν
Τὰς χειρας ἀρμοδίας τὰς ἡρωϊκὰς,
Ἄντι δὲ κράνους ἥμισυ τὸ κέλυφος
Ἀμυγδαλῆς καὶ ἀντ' ἀσπίδος . . . . ἄ, μὴ, μὴ
Τρομαζέτε ποσως, ὃ ἀναγνωστάτι μου!
Εἰς τῆς ἀσπίδος ταύτης τὴν περιγραφήν
Σκοπὸν δὲν ἔχω οὐδὲ δρεξὶν ἔγω
Ἐκατοντάδαν ὃ ἀστείσω στίχων μου,
Ὦς δὲ εὐλογημένος πάλαι Ὁμηρος.